

A gyermek születésnapja

Illésben hetek óta érlelődött a gondolat, kisfiuk születésnapját vendéglőben ünneplik meg. Amikor először ötlött föl benne, azonnal elhessegette ötletét: – Hiszen nincs nekünk erre pénzünk – feleselt magával. Kis ideig eszébe sem jutott a vendéglő. Azután egyszer, amikor egy étterem mellett vitt el az útja, és nyálcsorgató ételszag felhőjén lépdelt át, újra eszébe villant az ötlet: – Mégis, mi lenne, ha rászánnánk azt a pár ezer forintot?

Napokig forgatta magában a gondolatot, osztott és szorzott, próbálta kiszámolni, hogy takarékos rendelés mellett nagyjából mennyibe is kerülne ez a kiruccanás. Munkából hazajövet megállt egy-egy étterem bejárata mellett, és fűrészte a kihelyezett árlapokat. Mérlegelte a lehetőségeket.

Egyelőre a feleségének sem szólt, előbb alaposan meg akarta tervezni a májusi családi költségvetést, hogy a rezsiszámlák befizetése, a nélkülözhetetlen kiadások mellett jut-e, marad-e vendéglőre valamennyi. Hiszen évek óta nem ültek be sehová, egy cukrászdába sem, már nem is emlékezett rá, mikor voltak utoljára étteremben. Annak sem tudta idejét, mikor tért be kollégáival egy-két fröccsre valami útba eső talponállóba. Addig számolgatott, addig-addig farigcsálta a májusi költségeket, míg nagy nehezen – legalábbis papíron – megvolt az éttermi számlára való. Most már csak a feleségét kellett meggyőznie ötlete megvalósíthatóságáról. Számított az asszony erős ellenállására, szinte hallotta kifogásait: – Már hat éve ugyanabban a tavaszi cipőben járok... – Jánoskának kéne venni egy új overált... – Neked is kifeslett a farmernadrágod ülepe... – hallotta felesége súlyos ellenérveit. És akkor még nem említette a távfűtés sárgacsekkjét. Ezek az érvek kétségtelenül igazak és cáfolhatatlanok voltak, de mégis... Mégis, Jánoska hat éves lesz, nem sokára iskolába megy, talán ennyit megengedhetnének maguknak ez egyszer. A vendéglői születésnap terve mind határozottabb lett, miközben a várható ellenérvekre csak azt tudta volna a feleségének felelni: – Nézd, szívem, tíz éve nem voltunk étteremben, most az egyszer, Jánoska születésnapja alkalmából mégis csak elmehetnénk. Spóroltunk eleget, egy évtizedben egyszer kiruccanhatnánk... Majd hónap végén kicsit jobban összehúzzuk magunkat.

Egy este, amikor Jánoska már rég aludt, maguk is lefekvéshez készülődtek, bátorságot gyűjtött és előhozakodott tervével az asszonynak. – Mit szólnál, szívem, ha Jánoska születésnapját egy vendéglőben ünnepeelnék meg?

Az asszony meglepetésében először meg sem szólalt. Illés figyelte a feleségét, hogyan reagál. A nő sokáig hallgatott, lapogatta a párnákat, megigazgatta a takarót, és csak azután szólalt meg: – Nincs nekünk erre pénzünk.

Illés éppen erre a válaszra számított, tehát csak elő kellett húznia sokszor átgondolt mondatait: – Tudom én, szívem, de hát már nem is emlékszem, mikor voltunk utoljára valahol, és most, hogy Jánoska hatéves lesz, gondoltam, elmehetnénk...

Az asszony befejezte az ágyazást, visszafordult a férje felé és megismételte iménti mondatát: – Nincs nekünk erre pénzünk... – és kezdte sorolni, hogy májusban a kötelező fizetnivalókon kívül mi mindenre kéne még költeni.

Illés úgy gondolta, nem replikázik azonnal, nem kezd gyorsan válaszolgatni, ellenérveket sorolni, inkább hagyja, hogy az asszony kibeszélje magát. Mondja el a magáét, de a bogarat úgyis a fülébe tette. Így aztán némán hallgatta felesége hosszúra nyúló monológját, mi mindenre kell a pénz májusban.

Ezért egy ideig nem válaszolt, némán nézett maga elé, miközben pizsamáját gombolgatta. Felesége még mindig sorolta, hogy az iskolai ebédbefizetés, a bérlet, az éppen májusban esedékes víz- és csatornadíj meg a távfűtés... És persze előkerült a tavaszi cipő, Jánoska overálja meg az ő rojtosodó farmernadrágja. Illés nem szólt. Szomorkás képet vágott, és úgy tett, mint aki nagyon erősen mérlegeli felesége érveit. Még bólogatott is hozzá: – Tudom, szívem...

Arra gondolt, ma este már nem is forszírozza a témát. Hadd rágódjon rajta az asszony. Komoly képpel körbejárta a lakást, leoltották-e mindenütt a villanyt, nem csöpög-e a csap, bezárták-e biztonsági láncsal is az ajtót. Majd sóhajtván a paplan alá bújt. Hanyatt feküdt, karját a párnája alá tette, elnyújtózott, nyögött is közben egyet, de persze az agya járt, mégis hogyan győzhetné meg az asszonyt ötlete realitásáról.

A felesége is hanyatt feküdt, és folytatta az érvelést, mi mindenre nem futja a fizetésükből, és akkor az ő meggondolatlan párja ilyen vendéglői ötletekkel áll elő. Illés még mindig nem szólt, nyitott szemmel feküdt, nézte a sötét mennyezetet, amelyet az utcai lámpa fénye tett derengősen kékké, és arra gondolt, melyik lélektani pillanat volna a legalkalmasabb arra, hogy előhúzza egyetlen komoly érvét: – Jánoska mennyire élvezné a vendéglőt...

De egyelőre nem szólt, inkább fészkelődött, nyújtózkodott, jólesően nyögdécselt, mint aki most, ezekben a percekben piheni ki a nap minden fáradságát, munkahelyi gyűrődését. Amikor az asszony elhallgatott, halkán, mintegy mellékesen odavetette: – Igazad van, tudom én ezeket

mind, de Jánoska mennyire örülne, ha elmen-nénk egy vendéglőbe... Szándékosan vendéglőt és nem éttermet mondott. Az étterem szó némi előkelőséggel párosult a tudatában, következképp nyilván a drágasággal is asszociálhat a felesége fejében. A vendéglő hétköznapiabb kifejezés, tehát olcsóbb dolog lehet – morfondírozott.

Az asszony hallgatott. Mintha kicsit meglepődött volna magán: lám, a nagy költségvetési számítgatásban meg is feledkezett arról, hogy a kishia talán valóban örülne az ötletnek. Jánoska soha életében nem volt vendéglőben, biztosan emlékezetes születésnap lenne számára.

Illés hagyta, hadd gondolkodják az asszony, rájja csak meg a „Jánoska mennyire örülne” gondolatot. Nem szólt többet, nagyot sóhajtott, megcsókolta az asszonyt és a fal felé fordult. – Alakul... – somolygott magában.

Borongós, esőre hajló, de langyos tavaszi vasárnap délelőtt volt. A család jókedvűen öltözött. Illés elővette régi öltönyét, a nyakkendőjével bajlódott, a felesége is ünneplő ruhájába bújt, miután Jánoskát rávette, hogy rendesen fölöltözzék, és ne a kinyúlt, megfakult kapucnis pulóverét vegye föl. A borús idő ellenére derűsen indultak el a vendéglő felé, amit Illés már jó előre kinézett maguknak. Jártában-keltében többször is átböngészte a bejárata mellé kifüggesztett étel- és italapot, és az árakat egészen elfogadhatónak ítélte.

Természetesen a felesége már napokkal előbb és többször figyelmeztette:– Nehogy aperitifet kérj! Levest nem eszünk, csak második fogást. Nekem elég lesz az ásványvíz, magadnak meg csak két deci bort kérjél... – Illés később kialakította a három deci vörösbor. – Desszertet sem rendelünk, legföljebb, ha Jánoska kér egy csokis palacsintát... Én esetleg egy kávé iszom még – tette hozzá engedékenyen az asszony.

Illés a tükör előtt újra nekifogott a nyakkendőjét megkötni. Nem volt meglegedve a csomó formájával, elszokott már a nyakkendőtlől. Felesége pedig Jánoskát fegyelmezte, aki épp most az ünneplő ruhájában akart az ágy alá bemászni valamelyik elgurult játékaért.

Amikor kiléptek a kapun, Illésnek vissza kellett mennie ernyőért, mert éppen szemerkélni kezdett az eső. Maguk közé fogták az ugrabugráló Jánoskát, és fejüket összehajtva, az ernyő alatt elindultak a férfi által kiszemelt vendéglő felé. Mivel esett az eső, úgy döntöttek nem gyalognak, inkább villamosra szállnak. Persze, ahogyan lenni szokott, a villamos az orruk előtt ment el, Jánoskával és ebben a vizes időben semmiképp sem futottak a villamos után. A következőre meg – vasárnap lévén – vagy tíz percet kellett várniuk. A megállóban összebújtak az ernyő alatt, és próbálták féken tartani a viháncoló fiúcskát, aki

boldogan ismételte: – Vendéglőbe megyünk, vendéglőbe megyünk! – Azután gyerekes kérdéseket tett föl, hogy például a pincér biztosan olyan ételt hoz-e, amelyet rendeltek, meg hogy adnak-e szívószálat az üdítőhöz?

Végre valahára befutott a villamos, és negyed óra múlva Illés az étterem bejáratánál rázogatta a vizes ernyőt, a felesége Jánoskát hámozta ki az esőkabátból, ő maga pedig a sálját rendezte attraktív ráncokkal a nyaka köré.

Vasárnap dél volt, alig néhány vendég üldögélt a piros kockás abroszos asztaloknál. Ez a hely valóban inkább vendéglő volt, semmint étterem. Négy személyes asztalok álltak körben, rajtuk karcsú vázák egy-egy szál művirággal, mellettük a szokásos sótartó és borsszóró meg fogpiszkáló. A konyha felől ínycsiklandó illatok szálltak, amelyet Illés hamar analizált: fokhagymás cigánypecsenye sült, az étolaj sercegése is kiszűrődött a csapóajtón.

Illés, miután elemezte az illatokat, elhelyezte volna valahová a vizes ernyőt, de nem volt hová. Ott rázogatta az ajtóban és toporogva keresett valami esernyőtartót, vagy legalább egy olyan helyet, ahová letámaszthatja. Végül a falnak döntötte az ernyőt, amely persze azonnal eldőlt. Jánoska fölkapta, ő is a falnak támasztotta, de az ernyő ezúttal is hangos csattanással eldőlt. – Hagyd a csudába, Jánoska – mondta az apja, és az ernyő kampós nyelét egy üres szék támlájára akasztotta.

Helyet foglaltak. Illyés összedörzsölte a tenyerét, és kíváncsian nézett szét a helyiségben. A nem éppen frissen festett falak sárgásan homálylottak a borongós idő miatti szűrt fényben. Most az asszony nem tudta a retiküljét hová tenni, de Illés megoldotta a problémát: – Tedd oda arra a székre, ahol az ernyőnk van. – Amikor mindenki elhelyezkedett, egymásra mosolyogtak.

– Na, Jánoska, most megünnepeljük a születésnapodat! – mondta a férfi, és újra összedörzsölte a nedves ernyőtől vizes tenyerét. Az asszony is körbenézett, még soha nem jártak ezen a helyen. Jánoska a lábát lógázza forgolódott, és örült, hiszen tudta, hogy ez az ő napja, az ő születésnapját ünneplik a vendéglőben.

A férfi újra körülhordozta tekintetét a termen, szemügyre vette a falakra aggatott képeket, a megsárgult fotográfiákat. Nézte a falikarokat, amelyeket a félhomály ellenére sem kapcsoltak föl, és várták a pincért. Jánoska megtapogatta az asztalon a művirágot, és nagyon csodálkozott, amikor megtudta, hogy nem igazi virág ez, hanem műanyagból van. – Látod, – mondta oktatólag Illés – nincs is víz a vázában. Művirágnak nem kell víz. – Közben örült is, hogy a vázában nincs víz, mert Jánoska még fölborítaná.

Egy távolabbi asztalnál két férfi összehajolva beszélgetett, miközben sört kortyolgattak. Illés nagyot nyelt, eszébe jutott, mégis csak kéne innia egy aperitifet. Hogy is hozza szóba? Hiszen otthon megbeszélték, nem kérnek aperitifet. De most nagyon jól esett volna egy pohár vodka vagy pláne pálinka. Szinte érezte, ahogy a torkát jólesően, bizsergetően égeti a szesz. Mégiscsak kéne innom egyet – gondolta. Azon törte a fejét, melyik lenne a jobb megoldás: még a pincér megérkezése előtt megbeszélni a feleségével az aperitif lehetőségét, vagy ne szóljon előre, csak a pincértől, a felesége számára váratlanul kérjen egy vodkát, és akkor az asszony már úgysem szólhat semmit. Nem tudta eldönteni, melyik a célravezetőbb. Ha az előbbit választja, a felesége úgyis tiltakozni fog, és a vodkából nem lesz semmi; ha az utóbbi mellett dönt, akkor ugyan iszik, viszont utólag lesz ribillió. Ámbár, ha kellemesen telik a vendéglőben, a felesége is engedékenyebb lesz, utólag talán már nem csap patáliát. Döntött, a váratlan bejelentést választotta.

Jött is a pincér, egy nagyon fiatal, pattanásos arcú, kakastaréj frizurás fiatal fiú, kigombolt fehér ingben, kezében üres tálcát és egy felíró tömböt egyensúlyozva. Illés barátságosan nézett rá, és villámgyorsan végleg eldöntötte: iszik egy vodkát. De előbb még így szólt: – Étlapot kérünk.

A pincér bólintott, majd megkérdezte: – Italt hozhatok?

– Igen – mondta lassan Illés – hozzon egy üveg buborékos ásványvizet – nézett a feleségére, aki alig észrevehetően bólintott –, aztán hozzon egy narancslevet, én pedig... ő... ő... kérek egy féldeci vodkát – vágta ki, és közben nem nézett az asszonyra. A pincérfiú felírta a rendelést. Illésnek vágott az esze, ragyogó ötlete támadt, hirtelen az asszonyra nézett: – Szívem, te nem

Buják Ágnes: Amikor a nap felkel

innál aperitifet? Valami édeset? – kérdezte mosolyogva. A felesége nem szólt semmit, csak a fejét rázta. – Rossz jel – gondolta Illés, de elheszentesítette a kellemetlen érzést, mert már csak arra tudott gondolni, milyen jól fog esni az a vodka.

Amikor a pincér eltávolodott, az asszony sziszegő hangon odasúgta: – Nem megbeszéltük, hogy nem kérünk aperitifet?! Illés a fejét rázva mosolygott – De szívem, hiszen Jánoska születésnapja van, egyszer jövünk el a vendéglőbe. Ezen már igazán nem múlik semmi – próbálta halkán és kedélyeskedve bagatellizálni a dolgot.

– De megbeszéltük... – mondta a nő halkán és ugyanolyan szigorúan, mint az előbb. Jánoska nem értette pontosan, miről van szó, önfeledten lógázta a lábát és várta az üdítőt.

A pincér térült-fordult, hozta az innivalókat meg az étlapokat. Mindenki elé letett egy-egy műbőrbe kötött, súlyos étlapot, elhelyezte a poharakat és elsietett. A távoli asztalnál ülő két férfi újabb korsó söroket rendelt. Jánoska a nagyméretű étlappal ügyetlenkedett, próbálta lapozni, de addig tologatta, amíg majdnem kiborította a narancslevet. – Vigyázz, te! – sziszegett az anyja, és az asztal közepére tolta a poharat, a művirág mellé. – Kérem az üdítőt! – nyafogta a gyerek. Az asszony odatette elé a poharat, és amikor Jánoska ivott, ismét a váza mellé helyezte, távolabb a veszélyesen kalimpáló gyerektől.

– Nézzük csak, mit eszünk! – próbált kedélyes maradni a férfi, miközben legszívesebben azonnal fölhajtotta volna az italát. Lapozgatta az étlapot. Átugrotta az előételeket és a leveseket, azután a készételeket, és a frissen sült rovatba mélyedt. – Lássuk, lássuk – dünnyögte, közben fél szemét a harmatosan párálló vodkás poháron tartotta. Részben azért, mert már erősen ihatnékja volt, részben azért, hogy időben elkapassa, ha Jánoska a súlyos étlappal a pohár felé kalimpálna. Úgy tett, mintha elmélyülten tanulmányozná a sárga oldalakat, közben a megfelelő pillanatot várta, amikor a pohara felé nyúlhat.

A hagymás rostélyos mellett kötött ki, marhahúst nagyon rég evett.

– Ti mit esztek? – nézett föl az étlapból. – Én nem tudom – vágta rá Jánoska. A felesége föl sem nézett, csöndben lapozgatta tovább a vaskos mappát. Nézte az asszony lehajtott fejét, és hirtelen megsajnálta. Egy munkában megtört, gondoktól gyötört arcot látott félig lehunytt szempillákkal. Mint a fájdalmas madonna -- gondolta. Szinte elérékenyült. Aztán hamar visszatért a valóságba: nem tudta eldönteni, mikor ihatja meg végre a vodkáját.

– No, válasszatok valamit! – biztatta a családját. – Van itt minden, mi szem, száznak ingere... – kedélyeskedett. Majd hirtelen megfogta a párálló hideg poharat: – Isten, isten! – és a szájá-

hoz emelte. Nem csalódott. Úgy égette végig a torkát és a nyelőcsövét, ahogyan legszebb emlékeiben élt ez az érzés.

Az asszony fölolvasta a kisfiúnak az étlapot. Jánoska pacalpörköltet akart enni, de a nő lebeszélte volna róla. Főleg azért, mert a gyerek biztosan összefröcsköli szafttal az ünneplő fehér ingét. Meg azért is, mert Jánoska aligha evett életében pacalt, és mi lesz, ha nem fog ízleni neki. – Egyél rántott húst – ajánlotta az anyja. – Neeem... pacalpörköltet akarok! – dacoskodott a gyerek.

– Kisfiam – mondta Illés nagyon lágyan, a jó apa megértő hanghordozásával –, sosem ettél még pacalt, és mi lesz, ha nem fogod szeretni – kérdezte. – De fogom szeretni! – jelentette ki a fiú és dacosan nézett szembe vele.

– Jánoska, miért nem eszel rántott húst? – kérdezte az asszony a férjéhez hasonló angyali türelemmel.

– Pacalpörköltet akarok! – dacoskodott. – Kérek! – mondta az apja lágyan. – Nem akarok, hanem kérek, úgy mondjuk helyesen – oktatta gyermekét, miközben még mindig érezte a kellemes bizsergést a torkában.

A pincér újra ott állt az asztaluknál és várta a rendelést.

– Én hagymás rostélyost kérek – mondta a férfi, majd kérdőn nézett a feleségére, aki némi gondolkodás után bakonyi sertésbordát rendelt, mert nagyon szerette a gombás ételeket. Jánoska pedig kívágta: – Pacalpörkölt!

– Jaj, dehogyis! Nem pacalpörköltet kérsz, hanem rántott húst – mondta az anyja. Jánoska nem hagyta annyiban: – De én pacalpörköltet kérek!

A pincér tanácstalanul álldogált a felírótümbbel a kezében, és a családfőre nézett, döntsön ő. Illés tanácstalan volt. Nem akart sem a fiával, sem a feleségével ellenkezni. Mit is tegyen? Elvégre mégis csak a gyerek születésnapját ünneplik, hadd egyen Jánoska azt, amit akar.

– Hadd egyen pacalt, ha annyira akarja – mondta megint a jó atya megértő hangján.

– De nem fogja szeretni – replikázott az anyja.

– De fogom szeretni! – felelt a gyerek.

– Legyen pacal – döntötte el a férfi. Elvégre ő itt a családfő. Ő mondja ki az utolsó szót, ő dönt a vitában. – Ja, és még hozzon egy vodkát! – szólt a pincér után.

Egy ideig nem nézett a feleségére. Elképzelte, milyen arcot vág az asszony.

– Nahát! – csak ennyit hallott, miközben maga elé nézett. Közben az is eszébe jutott, elfelejtett bort rendelni. – Húha, az asszony keresztben lenyel... – dűnnyögte magában. – Két vodka, plusz három deci vörösbor! Lesz nemulass... – mosolyodott el. Valahogy ellágyult, engedékeny hangulat-

ba került. – Egye fene! Egyszer jövünk el a vendéglőbe. Születésnapot ünneplünk elvégre.

A kakastarélyos pincérfiú hamar meghozta a második vodkát. Illés tanácstalanul nézte a deres felületű poharat. Iszonyúan kívánta az italt, de egyelőre nem nyúlt érte. Még mindig a borrendelésen gondolkodott, hogyan is oldja meg, hogy elkerülje a túlzott italozás látszatát.

– Na, Jánoska, Isten éltesse! – jutott eszébe a „megoldás”, és fölhajtotta a második pohár vodkát. Jánoska mindenáron koccintani akart az apjával. Illés az üres poharát odakoccantotta a gyerek narancsleves poharához. Összenevettek.

Buják Ágnes: Szieszta

Illés jól érezte magát. – Majd megbékél az asszony – gondolta. Két féldeci után általában ellágyult – legalábbis így emlékezett most erre az érzésre.

A felesége megint lehajtotta a fejét, és Illésnek megint a fájdalmas madonna jutott eszébe. – Na jó, csak két deci bort rendelek – gondolta, és azon tűnődött, ez vajon elégséges jóvátétel-e a két aperitifért. Aztán csönd telepedett rájuk. Jó ideig egyikük sem szólalt meg. Csak Jánoska dudorászott, és közben a szálanként becsomagolt fogpiszkálókat rendezte halomba, majd átrakta másik kupacba.

A pincér eléjük helyezte a tányérokot. Illés hatalmas sült hagymapúpos tálat kapott, a felesége gombás szafttal sertésbordát, a gyerek pedig pacalpörköltet. A kenyeres kosárnak alig maradt hely az asztalon. – Hozzon még két deci száraz vörösbor – szólalt meg Illés, jól megnyomva a „két decit”. Csak észreveszi az asszony, milyen mértéktartó vagyok – mosolyodott el. Villájával kissé félrehúzta a sült hagyma kúpot, hogy meg-

nézzé, mekkora marhaszelet lapul alatta. Elégedett volt. – Emberes adag – dünnyögte.

Nekiláttak. Ízletes volt a hasáburgonya, kelően szaftos a marha, és ropogós a sült hagyma. Meg is éheztek már jócskán, hiszen odahaza csak a gyerek reggelizett. – Majd jóllakunk a vendéglőben! – mondták egymásnak vidáman öltözködés közben. Jánoska kanalazni kezdte a pacalt. Az első falat után elfintorogta magát: – Nem finom. Csípős, zsíros – nyafogta.

– Ugye megmondtam – szólalt meg az asszony – ugye megmondtam! – ismételte. Illés hallgatott. Mit mondjon? Végül is ő döntötte el, ha Jánoska pacalt kér, egyen azt. Most mit mondjon? Megint ő lesz a hibás: miért engedte, hogy a gyerek pacalt kérjen?

– Nagyon csípős? – tudakolta Illés, miközben pontosan tudta a választ. – Nagyon – felelte a gyerek.

– Hm, hm – morgott a férfi. Mi a fenét csináljon?

– Olyat akarok, amelyet apa eszik!

– Jól van Jánoska, akkor cseréljünk – mondta az apja, és áttette a fia elé a hagymás rostélyost.

Jánoska, mielőtt még az anyja segíthetett volna, megragadta a pacalpörkölttel teli mélytányért és az apja felé tolta, amikor a forró tányér megbillent, és egy adag szaft Jánoska ölébe folyt, az ünneplő nadrágjára.

Illés oda se nézett, csak az asszony sziszegését hallotta: – Tudtam, tudtam, hogy összekened magad! Biztos voltam benne! Most nézd meg a nadrágodat! Hogy nézel ki?

Illés szó nélkül papírszalvétával kezdte fölitatni a vörös szaftot a sötétkék nadrágról. Elégé hiábavalónak látszott a buzgalma.

– Törölgethed! Az úgysem jön ki – legyintett az asszony.

– Jól van, no – csitította Illés a feleségét, és tovább súrolgatta a gombóccá gyúrt szalvétával az ünneplő ruha nadrágját.

– Ez igen! – méltatlankodott a felesége. – A gyerek magára önti a pacalt, az apja meg leissza magát... ez igen!

– Nincs nagy baj – mondta békülékeny hangon a férfi, és még mindig törölgette a gyerek ruháját.

– Neked nem nagy baj! De én hogy tisztítom ki?!

– Kijön az a folt valahogy.

– Nincs valahogy – zárta le a vitát az asszony, és újra enni kezdett.

Jánoska buzgón ette a sült hagymát és a kést marokra fogva erőlködve vágta a marhaszeletet, a felesége a gombás szaftos bakonyi bordát fogyasztotta, Illés meg nagy falat kenyereket törve kanalazta a hűlni kezdő pacalpörköltet, amely mellé köménymagos főtt krumplit adtak, amely szintén kisére meredt volt már. Nem szóltak, némán, nagy figyelemmel ettek. Jánoska arra gondolt, mégis igazuk volt a szüleinek, nem pacalt kellett volna választania. De olyan érdekes neve volt: pacal..., pacal. Az asszony evés közben azt mérlegelte, mennyibe fog ez kerülni, és ő mennyiből állította volna elő a vasárnapi ebédet, ha rántott húst süt, amit Jánoska úgy szeret. Illés meg azt találgatta, vajon nagyon haragszik-e az asszony a két aperitif miatt.

Csöndben ballagtak hazafelé. Az eső elállt, nem volt szükségük ernyőre. Illés bele akart karolni hitvesébe, de az durcásan elvonta a karját. Jánoska vidám kiscsikóként ugrándozott előttük foltos nadrágjában. Nem szálltak villamosra. A koradélutáni derengésben mintha a Nap is kikandikált volna a felhők mögül. Halvány fénye visszatükröződött a nedvesen csillogó aszfalton. Csak a fák leveleiről csepegett valami maradék eső a nyakukba.

Buják Ágnes: Konyhai csendélet